

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Kínai tudósok Budapesten*

Forrás:

Virradat

Bp.

(Hely)

1921. 9. 14

(Idő)

(Köt. v. füz.) (I)

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1921"

Személy

Kínai tudósok Budapesten

Szakembereket keresnek Kínába — Bolsevista agitáció a kínai köztársaságban — A mennyei birodalom rohamos föllendülése — „Koccintsunk csak!”

(A *Virradat* tudósítójától.) Két napot át érdekes vendégei voltak a fővárosnak. A pekingi orvosi főiskola professzora járt nálunk két asszisztensével együtt. A látogatás a magyar tudományos intézményeknek szült és azért szabták ilyen szűkre, mivel — Bécsen keresztül érkeztek. Ugy látszik, a bécsiek még mindig elkövetnek mindent, hogy az idegenforgalmat Budapestről eltereljék. A három kínai tudós is a legképtelenebb információkkal tejtítve érkezett a fővárosba. Annál nagyobb volt a meglepetésük, amikor a magyar metropolisz eleven forgatagába kerültek és bepillantást nyertek tudományos intézeteink életébe. Ott ismerkedtem meg velük a Nemzeti Múzeum termeiben, amikor gyönyörködve vizsgálták a felhalmozott tudományos kincseket.

A kis kiránduló társaság feje dr. Tang professzor, aki a pekingi főiskolán a szövettant adja elő. Jellegzetes kínai típus, ritkás kecskeszakállal és nagy pápaszemmel. Kísérői dr. Sung Sheng Khu ugyancsak a pekingi orvosképző főiskola tanára és dr. Kien-Csing Bao asszisztens. Az utóbbin semmi sem árulja el a kínait. A kínaiak a nevüket úgy írják, mint mi: hátul a keresztnévet.

A kínai tudósok kedves modorban invitáltak lakásukra egy dunaparti

nagy hotelbe. Otthon is európai ruhában fogadnak, de a fogason ott lóg a kényelmes kínai pyama. Külön tudomány ennek a gombjából megállapítani gazdájának társadalmi állását. A társalgás nehezen indul meg. Vendéglátó gazdaim valamennyien Japánban végezték az egyetemet és Németországban egészítették ki tanulmányukat. Kerékbe tört német nyelven beszélnek, akár az alföldi magyar. Franciaul, angolul csak olvasnak, de nem beszélnek. Copfot már nem viselnek, pedig nemcsak kínaiak, hanem — professzorok is!

— Bécsben azt mondták, hogy itt nincs semmi látnivaló, — kezdte el a beszélgetést Tang professzor — ezért szabtuk meg itteni tartózkodásunk idejét olyan rövidre. De legközelebb visszajövünk ide és hosszabb időt fogunk itt tölteni. Hisz ez egy modern nyugateurópai nagyváros! El vagyunk ragadtatva szépségeitől. A Duna hatalmas folyomány. Önök bizonyára belőle vezeték öntözőcsatornáikat az Alföldön? — mormogtam valamit. Dehogy áruodom el ennek a csatornák hazájából jött tudósok, hogy egy évizede ankéteztünk a Duna-Tisza-csatornáról! Csak bólintottam, de éppen ezzel jártam meg. A kínaiaknál ugyanis a bólintás tagadást jelent. Beszélgető-

sünk folyamán többször zavarba is hoztak vele. Megütöközve nézett rám, de nem szólt semmit.

— Féllesztendeje vagyunk tanulmányuton. Előbb Párisban, majd Bécsben voltunk. Holnap indulunk Olaszországba, Svájcba és Németországba, végül Marselleban szállunk hajóra. Kérem, írja meg, hogy mennyire meglepett bennünket minden, amit itt láttunk. Fogalmunk sem volt arról, hogy a magyar kultúra ilyen fokon áll. Megnéztük az állatkertet, a fertőtlenítő intézetet — ez már Pekingben is van — továbbá az egyetemi orvostudományi intézeteket. A hisztológiai tudomány világhírű mesterével, Apáthy professzorral, sajnos, nem sikerült találkoznunk, de beszélünk Liebermann és Telyesniczky tanárokkal. Különös meglepetésszámba ment részünkre a Nemzeti Múzeum, különösen az Állattár gazdag gyűjteménye. Nem tudjuk elképzelni, hogyan lehet ezt a hatalmas múzeumot ilyen kevés személyzettel fenntartani. Kínában, sajna, még nincs nemzeti múzeum, de agítálni fogunk érdekében.

— A világháború alatti és azóta Kína óriási léptekkel halad a fejlődés útján. A köztársasági államforma megfelel a lakosságnak. Az élet olcsó és munkaalkalom bőven van. Vannak ugyan nálunk is szociális mozgalmak, ami egy 400 milliós birodalomban könnyen megérthető, de a bolsevista agitátorok hiába kísérleteznek Kínában. A kommunizmusnak nincs nálunk talaja.

— Pekin lakosainak száma jelenleg

két millió. Az orvosi fakultás tíz év óta áll fenn és most háromszáz hallgatója van. A birodalom szükségleteihez képest azonban még mindig kevés az orvosok száma. Pestis és kolerajárvány, sőt kütűteses tifusz szörványosan mindig előfordulnak. Nagy pusztítást visz végbe a gümőkór is, amely úgy látszik nemzetközi járvány. Nálunk igen nagy hiány van szakemberekben és igen szívesen látnók a külföldieket, különösen a magyarokat. Kínában egy kezdő egyetemi asszisztens 300 tola havi fizetést kap, ami az önköz pénzében harmincezer koronát jelent. Pontos jegyzéket fogok Önnek küldeni arról, hogy milyen szakemberekre volna szükségünk.

Mindjárt hívtak is, menjék velük Kínába. Közben a beszélgetés színterét áttettük a fehér asztal mellé. A dunaparti terras elött nagy bámészkodó tömeg nyúlt egybe. Nincs még egy olyan bántóan kíváncsi publikum

sehol, mint Pesten. Még szerencse, hogy a megjegyzéseket nem értették meg kínai ismerőseim. Vacsora előtt Sung Seng professzor keresztet vetett. Indiszkrét kérésemre elmondta, hogy a pekingi misszionáriusok iskolájában nevelkedett. A tokaji asszu közlékenyebbé tette a kínai tudósokat. Faggattak, vajjon itt is az egynejuség-e a divat mint Nyugat-Európában? Ugyan, mit mesélhettek nekik rólunk Bécsben?

Csodálkozva kérdezték, hogy tudnak megélni a magyar tudósok abból a kevés fizetésből, amit kapnak. Hosszasán kellett magyarázgatnom, hogy miért jobb a magyar, mint az osztrák korona. Ezzel eljutottunk a politikához. A sárga faj stereotíp mosolya megszűnt, amikor Magyarország feldarabolását ismertettem. Le kellett rajzolnom Magyarország történelmi határait és bele Csonka-Magyarországot. Az elszakított részekre odairatták velem a rabságban szenvedő magyarság számát. Tang professzor óvatosan hajtotta össze a rajzot és tette tárcájába. Belülről tompitva szűrődött ki egy bánatos magyar nő, s mi percekig szótlapul ültünk.

— Bizik-e professzor ur a turáni fajok jövőjében? Lehetségesnek tartja-e, hogy a turáni népek hatalmas tömege megmozdul egyszer, hogy megtorolja amit a törökök és magyarok ellen vétek?

Tang professzor ajkán ismét megjelent a titokzatos keleti mosoly és nem válaszolt. Bucsuzásnál, amely a hamaros viszonylátásig szólt, a professzor emelt poharat:

— Kocintsunk csak!